

Arrest

nr. 169 281 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 beide handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 12 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 april 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals ingediend op 10 april 2012, werd op 13 juni 2012 onontvankelijk verklaard.

1.3. De beslissing tot onontvankelijkheid van 13 juni 2012 werd op 31 juli 2012 ingetrokken.

1.4. Op 10 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 96 684 van 7 februari 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4. in zoverre het beroep gericht is tegen de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en vernietigt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4. in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 10 augustus 2012 waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 3 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:
(...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 02.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvulling dd. 22.02.2013 (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85;

*EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)*¹

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.“

1.7. Op 3 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat de verwerende partij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer voornoemd artikel dient te worden toegepast. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissingen niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wijst de verwerende partij er op dat *in casu* sprake is van een herhaald bevel.

De Raad dient echter op te merken dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht

of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17.). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

Niettegenstaande het feit dat uit de voormelde bepaling een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt uit een samenlezing van de de bestreden beslissingen: de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché [S.G.]; de tweede en de derde bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk *“In uitvoering van de beslissing van [S.G.], attaché”* en worden vervolgens andermaal ondertekend door diezelfde attaché. Zij zijn dus gesteund op de eerste bestreden beslissing.

Aangezien met het onderhavige beroep ook de eerste bestreden beslissing aangaande de regularisatieaanvraag aan het wettigheidstoezicht van de Raad wordt onderworpen, wordt de exceptie verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van *‘het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen’* en schending van *‘het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt’*. De verzoekende partijen voeren ook het bestaan van een kennelijke appreciatiefout aan.

Hun enig middel lichten de verzoekende partijen toe als volgt:

“Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tót verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Volgens de voorbereidende werkzaamheden van de Wet van 15 september 1980, deze mogelijkheid betreft de “vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf (Pari. Doc., Kamer, 2005-2006, 51-2478/001, pp. 34 en 35).

Betreffende de adequate behandeling dient er nagekeken te worden naar de mogelijke distributie van de zorgen of de mogelijkheid om een behandeling of onderzoeken op gang te zetten en naar de concrete mogelijkheid voor de zieke om ervan te kunnen genieten rekening houdend met de financiële toestand, de afstanden,...

De Directeur van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft naar deze voorwaarden van een effectieve en concrete toegankelijkheid verwezen in zijn verhoor voor het Parlement: « De effectieve toegankelijkheid van die infrastructuur en de materiële mogelijkheid om behandeling en medicatie te krijgen worden ook in rekening gebracht" (Pari. Doc., Kamer, 2005-2006, n°2478/008, page 137).

- In een arrest *D. contre le Royaume-Uni* van 2 mei 2007 (bevestigd door een arrest *N. contre Royaume Uni*) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden geïnterpreteerd. Dit artikel verbiedt een Staat een vreemdeling uit te drijven, in geval van reëel risico voor zijn medische toestand, o.a. indien dit risico voortvloeit uit een gebrek aan medische behandeling in zijn land van herkomst.

- Het verbod tot uitdrijving dat voortvloeit uit artikel 3 en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 9 ter VW is absoluut.

Een absoluut verbod houdt geen rekening met het gedrag van de betrokkene, of de financiële of economische situatie in het land. Wanneer er een reëel risico bestaat dat de gezondheidszorgen in het land van herkomst niet beschikbaar zijn, zodat dit tót een gevaar voor het leven van de betrokkenen inhoudt, moet er rekening met dit risico worden gehouden.

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eisen een formele motivering en materiële motivering. Deze motivering moet dus rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

In casu

> Eerst onderdeel : advies van de arts-adviseur niet overhandigd

De beslissing tot weigering van verblijf wordt gemotiveerd door een verwijzing naar het advies van de arts-adviseur.

Het advies werd aan verzoekers niet overhandigd.

Het gaat om een motivering « par référence à d'autres documents tels que propositions ou avis émis au cours de la procédure d'élaboration de l'acte administratif » a ;

Zo'n motivering afwijkt van de motiveringsplichten, en zowel Uw Raad als de Raad van State eisen bijgevolg dat het document waarnaar wordt verwezen overhandigd moet worden ten laatste met de beslissing (« dans ce cas que le destinataire ait eu antérieurement à la décision ou concomitamment avec elle connaissance de ces documents » 2) - (R.V.S., 13 oktober 1992, S.A. Bouwbedrijf Reynders en S.A. De Coene Décor t. Régie des bâtiments, n°40.733, Entr et dr., 1993, p. 43 ; CCE nr 110 368 van 30 september 2013) ;

De motiveringsplichten worden bijgevolg geschonden.

> Tweede onderdeel : verwarring artikel 3 EVRM en artikel 9ter VW

De beslissing stelt :

"Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwacht de inhouden van artikel 9ter VW en artikel 3 EVRM met elkaar.

Artikel 9ter VW en artikel 3 EVRM garanderen rechten die verschillend zijn.

Waar artikel 9ter voorwaarden bepaalt om een verblijfsvergunning te krijgen, artikel 3 EVRM enkel de verwijdering van het grondgebied verbiedt.

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tót verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Daarboven blijkt uit de travaux préparatoires waarnaar hierboven verwezen dat artikel 9ter vreemdelingen

betreft die in België verblijven « met een zorgwekkende oezondheidstoestand van me de terugkeer naar het land van herkomst niet kan worden overwogen, ofwel omdat de geneesheer een onmogelijkheid om te reizen vermeldt, ofwel omdat het land van herkomst niet over de medische infrastructuur beschikt voor de behandeling en het verstrekken van geneesmiddelen. De effectieve toegankelijkheid van die infrastructuur en de materiële mogelijkheid om behandeling en medicatie te krijgen worden ook in rekening gebracht.> (wij onderstrepen)

Artikel 9ter is duidelijk niet beperkt topt gevallen waar er een onmiddelijk gevaar voor het leven van de betrokkene bestaat en is uitdrukkelijk voorzien om een verblijfstitel voor medische redenen te gunnen.

Artikel 3 EVRM is echter niet bedoeld om verblijfstitellen te gunnen voor medische redenen, en dat is precies waarom het EHRM dit artikel op een zeer restrictieve manier tot medische situaties toepast

"Les non-nationaux qui sont sous le coup d'un arrêté d'expulsion ne peuvent en principe revendiquer un droit à tester sur le territoire d'un Etat contractant afin de continuer à bénéficier de l'assistance et des services médicaux, sociaux ou autres fournis par l'Etat qui expulse.

(...)

La Cour n'exclut pas qu'il puisse exister d'autres cas très exceptionnels où les considérations humanitaires soient tout aussi impérieuses. Toutefois, elle estime qu'elle doit conserver le seuil élevé fixé dans l'arrêt D. c. Royaume-Uni et appliqué dans sa jurisprudence ultérieure, seuil qui est selon elle correct dans son principe étant donné que, dans ces affaires, le préjudice futur allégué proviendrait non pas d'actes ou d'omissions intentionnels des autorités publiques ou d'organes indépendants de l'Etat mais bien d'une maladie survenant naturellement et de l'absence de ressources suffisantes pour y faire face dans le pays de destination." (N. t. UK, 27 mei 2008, §§ 42 en 43 - zie ook Yoh-Ekale Mwanje t. België, 20 december 2011, E.O. t. Italië, 24 mei 2012)

Uw Raad heeft dit standpunt trouwens al meermaals duidelijk gemaakt (Arrest 91385, 19 november 2012, arrest nr 92 309 van 27 november 2012,...) :

Il n'en demeure pas moins que, en adoptant le libellé de l'article 9ter de la Loi, le Législateur a entendu astreindre la partie défenderesse à un contrôle des pathologies alléguées qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence invoquée par la partie défenderesse. Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le Législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques.

(Arrest nr 92 309 van 27 november 2012, pt 3.1.2.)

Artikel 9ter is breder dan artikel 3 EVRM zowel omtrent het toepassingsgebied als omtrent de rechten die eruit vloeien.

Volgens artikel 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RW, 25 april 2002, n° 105.385).

Er is bovendien een duidelijk gebrek aan motivering onder artikel 9ter in de bestreden beslissing, wat strijdig is met de formele en materiële motiveringsplichten.

Er dient bovendien benadrukt te worden dat Uw Raad de vorige beslissingen (dd 10 augustus 2013) had vernietigd (arrest 96.684 van 7 februari 2013) op basis van dezelfde redenering :

"Uit het advies van de de ambtenaar-geneesheer blijkt daarentegen dat hij enkel heeft onderzocht of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een meer gevorderd stadium van de ziekte. (...) De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur, die geen stuen vindt in artikel 9ter§1, eerste lid van de vreemdelingenwet. "

Het gezag van gewijsde wordt bijgevolg ook geschonden door de bestreden beslissingen.

> Derde onderdeel: bevelen om het grondgebied te verlaten en inreisverbod

1.

De bevelen om het grondgebied te verlaten voorzien een termijn van 7 dagen omdat "de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: verzoeker heeft geen gevolggegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem via de post ter kennis gebracht op 25.09.2012" (artikel 74/14 §3, 4° VW).

Er werd aan verzoekers geen bevel om het grondgebied te verlaten verstuurd.

In ieder geval werden die bevelen om het grondgebied te verlaten vernietigd door het arrest 96.684 van 7 februari 2013 van Uw Raad.

Er kon niet verwacht worden dat verzoekers het grondgebied zouden verlaten aangezien hun aanvraag tot internationale bescherming (subsidiare bescherming — artikel 9ter VW en artikel 3 EVRM) steeds hangend was.

De motivering is bijgevolg duidelijk niet passend.

2.

Verwerende partij bepaalt een inreisverbodtermijn van drie jaar.

Artikel 74/11 eist dat "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval ».

Verwerende partij houdt geen rekening met de persoonlijke elementen waarvan zij kennis heeft (gezondheid, familiaal, procédures...) en doet keuze van het maximaal termijn.
Er wordt geen motivering gegeven voor het bepalen van het maximaal termijn
Dat is duidelijk in strijd met de motiveringsplichten (RvV nr 108.577 du 26 augustus 2013, nr 106.581 van 10 juli 2013; nr 105 587 van 21 juni 2013)."

4.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans eerste bestreden beslissing genomen werd, omdat uit het advies van de arts-adviseur d.d. 2 april 2013 niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. In tegendeel tot wat verzoekende partij beweert, werd het advies van de arts-adviseur haar wel degelijk overhandigd. Verzoekende partij ondertekende voor verklaring van ontvangst van de bijgevoegde gesloten omslag met medische documenten.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tót verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4 ° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar- geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tót het bekomen van een machtiging tót verblijf in het Rijk; (...)"

De arts-adviseur stelt in zijn advies d.d. 2 april 2013:

"Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 17.02.2012 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt, mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die actueel een reëel risico is voor zijn leven of fysieke integriteit. De aangehaalde postnatale depressie en de ruptuur van de episiotomie, vijf dagen na de bevalling, zijn beide bevallingsgerelateerde ongemakken die inmiddels meer dan een jaar na deze bevalling reeds lang hun heling bereikt hebben. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst."

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beoogt een verblijfsrecht om medische redenen voor personen die, omwille van de severiteit van hun aandoening waaraan zij lijden, en bij een gebrek aan een adequate behandeling een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals ten overvloede werd bevestigd door de rechtspraak van de Raad. (zie o.a. RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865; RvV -IQ Qktober 2-QI-2-, -n-r. -8-9 * 4-4-5-; -R-vV 11 september 2012, nr. 87.395; RVV, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt namelijk dat:

"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens,

vallen onder de toepassing van artikel 15, b) , van de richtlijn 2004/83/EG" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 «inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. "

"Verder wordt in de artikelsgewijze bespreking van de Memorie van Toelichting, met name artikel 1 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel. 9ter in de Vreemdelingenwet) gesteld dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35)." (RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865)

Dit blijkt tevens uit de bewoordingen van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gezien de terminologie van deze bepaling wordt geput uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever voor deze terminologie opteerde omwille van het belang dat hij hechtte aan de principes van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terzake.

Aan de terminologie zoals die wordt toegepast door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hangt onlosmakelijk een beoordelingskader en een systematiek vast aan de hand waarvan het Hof nagaat of een schending van artikel 3 EVRM zich voordeed. Dit blijkt ook uit een nadere studie van de rechtspraak van het Hof.

Het is daarom minstens niet kennelijk onredelijk van verwerende partij, om in het licht van de bewoordingen van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen van de parlementaire voorbereidingen, teneinde haar bestuurlijke taak in te vullen, onderzoek te doen naar het beoordelingskader zoals die wordt gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en om dezelfde systematiek bij de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 EVRM toe te passen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 7 februari 2013 (nr. 96.684) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de vorige beslissing d.d. 10 augustus 2013. Het zelfde geldt ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum.

Waar verzoekende partij stelt dat er geen motivering zou zijn gegeven voor het inreisverbod, bepaalt de thans tweede bestreden beslissing dat het inreisverbod werd opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat er niet voldaan werd aan de terugkeerverplichting.

Verzoekende partij verduidelijkt niet met welke specifieke omstandigheden eigen aan haar geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op haar individuele situatie, slaagt verzoekende partij er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. In zoverre verzoekende partij met haar kritiek aangeeft een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak te maken dan die van de verwerende partij, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om haar beoordeling op

in de plaats te stellen van die van de bevoegde overheid. (RvV 19 maart 2013, nr. 99.256)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf. De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond door verzoekende partij.

In zoverre verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen.

Het enige middel is ongegrond.”

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat volgens het advies van de ambtenaar-geneesheer de aangehaalde ziekte in hoofdte van de tweede verzoekende partij niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat uit het medisch advies van 2 april 2013, dat in de gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, niet blijkt dat de betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. In de bestreden beslissing wordt besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat niet aan de motiveringsplicht voldaan is daar het advies haar niet werd overhandigd, terwijl vereist wordt dat bij een motivering door verwijzing, het document waarnaar verwezen wordt ten laatste met de beslissing moet overhandigd worden, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit de akte van kennisgeving, die de verzoekende partijen zelf hebben gevoegd aan hun verzoekschrift, dat zij op 18 oktober 2013 voornoemde akte ondertekenden waarin duidelijk vermeld staat “*Verklaart bijgevoegde gesloten omslag te hebben ontvangen*”. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden het advies niet te hebben ontvangen.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat de verzoekende partijen hebben aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008,

nr. 185.388, Foquet; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, Vanneste; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, Glorie). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.5. Het onderzoek van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vergt tevens een onderzoek naar de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dit is de wettelijke bepaling die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing maakt meer bepaald toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, §1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet).

4.6. *In casu* steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 april 2013 en stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: *“Uit het voorgelegd medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 2 april 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de ziekte van de tweede verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.04.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 17/02/2012 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt, mag niet blijken dat de betrokkene lijdt aan een aandoening die actueel een reëel risico is voor zijn leven of fysiek integriteit. De aangehaalde postnatale depressie en de ruptuur van de episiotomie, vijf dagen na de bevalling, zijn beide bevallingsgerelateerde ongemakken die inmiddels meer dan een jaar na deze bevalling reeds lang hun heling bereikt hebben. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad benadrukt, zoals terecht aangevoerd door de verzoekende partijen, dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk sprake van twee hypothesen, waarvan minstens de tweede – het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst – losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Echter waar de verzoekende partijen van mening zijn dat enkel ‘het levensgevaar’ werd onderzocht, kan de Raad niet volgen. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers dat geoordeeld kan worden dat de verzoekende partij niet lijdt aan een aandoening die actueel een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit is, dat de aangehaalde postnatale depressie en de ruptuur van de episiotomie, vijf dagen na de bevalling, bevallingsgerelateerde ongemakken zijn die inmiddels meer dan een jaar na de bevalling reeds lang hun heling hebben bereikt, dat er dus actueel geen risico bestaat op een onmenselijk of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. Bij deze heeft de arts wel degelijk geantwoord op de vraag naar het reëel karakter van het risico op een mensonwaardige behandeling bij gebrek aan medische behandeling. Nergens in het verzoekschrift betwisten de verzoekende partijen dat hun aanvraag gebaseerd was op bevallingsgerelateerde ongemakken, noch betwisten zij de vaststelling dat deze een jaar na de bevalling hun heling hebben bereikt. De verzoekende partijen zetten in hun verzoekschrift ook niet uiteen aan welke aandoening waarvoor zij een behandeling behoeft, zij lijdt. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor, wanneer vastgesteld wordt dat de aanvraag van de verzoekende partijen gebaseerd is op bevallingsgerelateerde ongemakken en dat de vernoemde ongemakken, op het ogenblik van het

opstellen van het advies, hun heling hebben bereikt, om vast te stellen dat er dus actueel geen risico bestaat op een onmenselijk of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partijen opmerken dat de motivering van de bestreden beslissing (*“Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”*) op een verkeerde interpretatie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet stoelt, na een uitzetting dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan artikel 3 van het EVRM, kan de Raad dit standpunt bijtreden.

Evenwel blijkt dit eerder een overtollig motief nu de bestreden beslissing, zoals hiervoor werd besproken wel degelijk nagaat of er een gevaar is voor een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebrek aan medische behandeling.

Aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer aan de bestreden beslissing werd gevoegd en mede ter kennis is gebracht aan de verzoekende partijen, zoals blijkt uit punt 4.3., maakt dit integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing, gelet op het advies van de ambtenaar geneesheer, afdoende gemotiveerd is.

4.7. Een schending van de door de verzoekende partijen aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt, in zoverre het beroep gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

4.8. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten betogen de verzoekende partijen aangaande de motivering betreffende de termijn van zeven dagen, namelijk dat zij geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen via de post ter kennis gebracht op 25 september 2012, dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten werd verstuurd, dat in ieder geval de bevelen om het grondgebied te verlaten vernietigd werden door het arrest nr. 96 684 van 7 februari 2013 door de Raad alsook dat niet verwacht kon worden van de verzoekende partijen het grondgebied te verlaten aangezien hun aanvraag tot internationale bescherming (subsidiare bescherming – artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM) nog steeds hangend was.

De Raad wijst er op dat niet kan worden vastgesteld welk actueel belang de verzoekende partijen hebben bij hun grief die betrekking heeft op de termijn die hen werd toegekend om het grondgebied te verlaten, met name 7 dagen. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partijen werden op 18 oktober 2013 een termijn toegekend van 7 dagen om het grondgebied te verlaten. Op heden is er al een termijn van meer dan 30 dagen verstreken. De verzoekende partijen werden niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang hebben bij hun grief die betrekking heeft op de termijn die hen werd toegekend om vrijwillige uitvoering te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Voorts verduidelijken de verzoekende partijen niet welk bevel hen niet werd verstuurd. In zoverre zij stellen dat ‘die’ bevelen in ieder geval werden vernietigd door de Raad bij arrest nr. 96 684 van 7 februari 2013, lijken zij te willen wijzen op de bevelen die aangevochten werden in de zaak met rolnr. 108 402 en die aanleiding heeft gegeven tot voormeld arrest, meer bepaald de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 augustus 2012. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij hun grief dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten werd verstuurd, daar zij de bevelen hebben aangevochten en dit beroep in zoverre gericht tegen voormelde bevelen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, werd verworpen bij het arrest nr. 96 684 van 7 februari 2013 door de Raad.

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat van hen niet verwacht kon worden het grondgebied te verlaten aangezien hun aanvraag tot internationale bescherming nog steeds hangend was en verwijzen naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat een beroep tegen een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard niet schorsend werkt. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van

de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is bekleed met een vermoeden van wettigheid, het zogeheten "*privilège du préalable*".

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de motieven '*niet passend*' zijn.

Het enig middel, in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, is ongegrond.

4.9. Met betrekking tot de bestreden beslissing houdende een inreisverbod voor de termijn van drie jaar, betogen de verzoekende partijen dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet eist dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dat de verwerende partij geen rekening houdt met persoonlijke elementen waarvan zij kennis had, zoals procedures, gezondheid, familie en de keuze maakt voor een maximale termijn, dat er geen motivering wordt gegeven voor het bepalen van de maximale termijn, dat dit duidelijk in strijd is met de motiveringsplicht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het "afdoende" karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De verzoekende partijen betogen dat de maximumduur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

De tweede en derde bestreden beslissingen motiveren voor wat betreft het inreisverbod dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk motief verklaart

weliswaar waarom aan de verzoekende partijen een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen verantwoording voor het feit waarom voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen.

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat minstens niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van de inreisverboden. Immers, uit de aangevochten beslissingen blijkt niet dat alle voor de afweging relevante elementen in ogenschouw werden genomen zodat niet kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Aan de voormelde vaststellingen wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de verzoekende partijen niet zouden hebben uiteengezet in hun verzoekschrift welke specifieke omstandigheden in hun hoofde niet in aanmerking zouden zijn genomen.

Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, in zoverre het gericht is tegen de beslissingen van 3 april 2013 houdende het inreisverbod, is gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen houdende de inreisverboden van 3 april 2013. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de overige bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2013 houdende de inreisverboden worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de inreisverboden.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER